

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 30. ledna 2024, v senátě složeném z předsedy JUDr. Ivo Skoupého a přísedících Mgr. Vandy Čínkové a Mgr. Romana Drahného, **odvolání státní zástupkyně** Krajského státního zastupitelství v Plzni, v trestní věci **obžalovaného** [REDACTED]

t. č. ve věznici [REDACTED], aktuálně ve věznici [REDACTED] podané proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. prosince 2023, sp. zn. 34 T 12/2023,

a rozhodl takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se z podnětu odvolání státní zástupkyně napadený rozsudek **zrušuje toliko ve výroku o trestu odnětí svobody** včetně výroku o jeho podmíněném odkladu a podle § 259 odst. 3, odst. 4 tr. řádu se v rozsahu zrušení znovu rozhoduje tak, že obžalovaný

[REDACTED],

se odsuzuje

podle § 186 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, § 40 odst. 2 tr. zákoníku a § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání **30 (třiceti) měsíců**, pro jehož výkon se podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazuje **do věznice s ostrahou**.

Jinak, tj. ve výroku o vině, ve výroku o trestu propadnutí věci, ve výroku o ochranném léčení a ve výrocích o povinnosti hradit nemajetkové újmy v penězích včetně částečných odkazů na občanskoprávní řízení, zůstává napadený rozsudek nedotčen.

Odůvodnění:

1. **Rozsudkem** Krajského soudu v Plzni, č. j. 34 T 12/2023-1 233 byl obžalovaný [REDACTED] shledán vinným jednáním, že:
 - 1) od přesně nezjištěné doby od počátku měsíce května 2022 nejméně do 6. července 2022 z nezjištěných míst navázal prostřednictvím sociální sítě Snapchat ze svého profilu [REDACTED] a sociální sítě Instagram ze svého profilu [REDACTED] komunikaci s

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Hrušková.

- poškozenou nezletilou [REDACTED] užívající na sociální síti Instagram profil [REDACTED] a na sociální síti Snapchat profil [REDACTED] a [REDACTED] která komunikaci s ním přijímala a reagovala na ni z adresy [REDACTED] kdy po ní požadoval zaslání videa, kde bude nahá, jinak zveřejní video její kamarádky [REDACTED] nezletilá [REDACTED] mu poslala video, ve kterém byla nahá a osahávala si prsa, zadek i přirození, následně ji za několik dní znovu kontaktoval na sociální síti Instagram a požadoval po ní, aby s ním komunikovala na sociální síti Snapchat a požadoval zaslání dalších videí, kde bude obnažená, poškozená to nejprve odmítla, poté jí vyhrožoval, že pokud mu nezašle videa, kde je nahá, tak její dříve zaslání video rozešle jejím známým a zveřejní ho na sociálních sítích, [REDACTED] podlehla jeho nátlaku a ze strachu, že výhrůžky uskuteční, zaslala další nezjištěný počet svých obnažených fotografií a videí, kdy ji i instruoval, jaké manipulace sexuálního charakteru s vlastním tělem má provádět, což ona realizovala, přičemž jednoznačně věděl, že poškozená ještě nedovršila věku 15 let,
- 2) od 10. září 2022 do 3. října 2022 z nezjištěných míst navázal prostřednictvím sociální sítě Snapchat ze svého profilu [REDACTED] a sociální sítě Instagram ze svého profilu [REDACTED] komunikaci s poškozenou [REDACTED] užívající na sociální síti Instagram profil [REDACTED] a na sociální síti Snapchat profil [REDACTED] která komunikaci s ním přijímala a reagovala na ni z adresy [REDACTED], kdy po předchozí komunikaci a výměně intimních fotografií požadoval po poškozené zaslání dalších intimních fotografií, když to poškozená odmítla, tak jí napsal zprávu ve znění "chceš být slavná", přičemž jí poslal její intimní fotografii, ke které připsal jména jejích přátel a dotaz, zda by se jim fotografie líbila, poškozená v obavě, aby takové fotografie nezveřejnil, mu odeslala svou další intimní fotografii,
- 3) v době od 2. prosince 2022 do 15. prosince 2022 z nezjištěných míst navázal prostřednictvím sociální sítě Snapchat ze svého profilu [REDACTED] kde vystupoval pod přezdívkou [REDACTED] komunikaci s poškozenou nezletilou [REDACTED] narozenou [REDACTED] užívající na sociální síti Snapchat profil [REDACTED], která komunikaci s ním přijímala a reagovala na ni z adresy [REDACTED], kdy po předchozí komunikaci, kde mimo jiné poškozené uvedl, že zná její spolužáky i maminku, požadoval zaslání intimní fotografie poškozené, a když to poškozená odmítla, začal na ni opětovně naléhat, aby poslala intimní fotografie nebo video, a když tak neučiní, přepośle spolužákům a matce pornografická videa, na kterých není dívkám vidět do obličeje a u těchto bude uvádět, že dívka na videích je samotná poškozená, přičemž poškozená uvěřila jeho výhrůžkám a podlehla jeho nátlaku, a tak souhlasila, přičemž obžalovaný jí napsal, aby natočila video, kde bude vidět její vagína, prsty ve vagíně a ať si tam něco strčí, což poškozená udělala, video natočila a poslala obžalovanému, který následně požadoval po poškozené další fotografie, což poškozená odmítla, kdy jí začal opět vyhrožovat zasláním jejich intimních fotografií matce a kamarádům, pokud jej neposlechne, přičemž poškozená reagovala tak, že si zablokovala profil na Snapchatu v domnění, že video nepůjde dále sdílet, následně obžalovaný intimní video poškozené skutečně rozeslal mezi kamarády poškozené na Snapchatu, což poškozená zjistila dne 5.12.2022, přičemž obžalovaný věděl, že poškozená ještě nedovršila věku 15 let,
- 4) nejméně v období od 29. prosince 2019 do 13. února 2023 ve svém bydlišti na adrese [REDACTED] a na dalších blíže nezjištěných místech přechovával ve svém mobilním telefonu zn. [REDACTED], na externím úložišti zn. [REDACTED] a na externím disku zn. [REDACTED], přesně nezjištěné velké množství fotografických souborů a videosouborů zobrazujících nahé dívky zjevně mladší osmnácti let a předvádějící detaily genitálií nebo při sexuálních praktikách, konkrétně

uložené v souboru s názvem „[REDAKCE]“, v souboru [REDAKCE] obsahujícím 660 položek, z toho 576 porno videí a porno fotografií, včetně této produkce s dětmi a dalších 84 složek s dalšími desítkami porno videí a porno fotografiemi převážně s dětskými aktéry, včetně sadomasochistických praktik s dětmi, v souboru [REDAKCE] obsahujícím 147 různých videí a fotografií, včetně porno fotografií a videí, v souboru [REDAKCE] v němž bylo uloženo celkem 3663 položek, z toho 3552 porno videí a porno fotografií, včetně profilů a neúplných komunikací a dalších 111 složek se jmény dívek, přičemž si byl vědom toho, že se jedná o osoby mladší osmnácti let,

kvalifikovaným pod bodem 1) jako zločin sexuálního nátlaku podle § 186 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, pod bodem 2) jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, pod bodem 3) jako jednak zločin sexuálního nátlaku podle § 186 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, jednak přečin výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku a pod bodem 4) jako přečin výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku.

2. Obžalovanému byl uložen, podle § 186 odst. 5 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku a § 40 odst. 2 trestního zákoníku, úhrnný trest odnětí svobody v trvání tří roků. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti roků. Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu [REDAKCE], externího úložiště zn. [REDAKCE] externího disku zn. [REDAKCE], které byly zajištěny při domovní prohlídce v bydlíšti obžalovaného dne 13.2.2023 na adrese [REDAKCE]
3. Podle § 99 odst. 1, odst. 4 trestního zákoníku bylo obžalovanému dále uloženo ochranné léčení sexuologické v ústavní formě.
4. Ohledně náhrad poškozeným bylo rozhodnuto následovně.
5. Tak, že podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozené [REDAKCE] zastoupené zmocněncem Mgr. Janem Blažkem, advokátem, na náhradě nemajetkové újmy v penězích částku 50 000,- Kč, přičemž se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích se poškozená dle § 229 odst. 2 trestního řádu odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

A tak, že podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozené [REDAKCE] zastoupené týž zmocněncem, na náhradě nemajetkové újmy v penězích částku 50 000,- Kč, přičemž se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích se poškozená dle § 229 odst. 2 trestního řádu odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

6. Vzhledem k tomu, v jaké části byl rozsudek napaden, bude rekapitulováno, jaké důvody zejména vedly soud I. stupně ke stanovení druhu a výměry trestu a zejména, což je konkrétně odvoláním vytýkáno, k podmíněnému odkladu výkonu trestu, jak tyto soud uvedl v bodech 6.-8. odůvodnění rozsudku (body 3.-5. budou ještě následně citovány).

„V projednávané věci musel být trest ukládán jako úhrnný dle § 43 odst. 1 trestního zákoníku, neboť byl ukládán za více sbíhajících se trestných činů. V souladu s pravidly ukládání úhrnného trestu musel být ukládán v rámci trestní sazby za nejprísněji postižitelný ze sbíhajících se trestných činů, a to dle § 186 odst. 5 trestního zákoníku (pět až dvanáct let odnětí svobody). Jak již bylo naznačeno, § 40 odst. 1 trestního zákoníku stanoví pravidlo, podle něhož, jestliže pachatel spáchal trestný čin ve stavu zmenšené přičetnosti, který si, a to ani z nedbalosti, nepřivodil vlivem návykové látky, přihlédně soud k této okolnosti při

stanovení druhu trestu a jeho výměry. Na toto navazuje odst. 2 téhož ustanovení tím, že má-li soud za to, že by vzhledem k zdravotnímu stavu pachatele uvedeného v odstavci 1 bylo možno za současného uložení ochranného léčení dosáhnout možnosti jeho nápravy i trestem kratšího trvání, sníží trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby, přičemž není vázán omezením uvedeným v § 58 odst. 4, a uloží zároveň ochranné léčení. Podle názoru soudu podpořeného zejména výsledky znaleckého zkoumání osoby obžalovaného je ochranné léčení zcela klíčové k dosažení možné budoucí eliminace nebezpečí vyplývající ze sexuální deviace přítomné u obžalovaného. Samotným výkonem trestu odnětí svobody nelze takovou „osobností odchylku“ vyřešit (nepodmíněný trest odnětí svobody by ve vztahu k sexuální deviaci obžalovaného působil pouze tak, že by jej limitoval v možnosti páchat takovou trestnou činnost po dobu výkonu samotného trestu odnětí svobody). Za situace, kdy samotné spáchání trestného činu bylo významně ovlivněno přítomností sexuální deviace u obžalovaného, trestný čin tak byl spáchán ve stavu zmenšené přičetnosti, kterou si obžalovaný nepřivodil vlivem návykové látky, ale tato byla navozena okolností na obžalovaném zcela nezávislou, a současně tato okolnost je ovlivnitelná pouze prostřednictvím ochranného léčení, se soudu jevil jako zcela logický postup dle § 40 odst. 2 trestního zákoníku, tedy uložení trestu odnětí svobody pod jeho dolní hranici za současného uložení ochranného léčení.

Při stanovení konkrétní výměry trestu odnětí svobody soud zohlednil ve prospěch obžalovaného jeho dosavadní trestní bezúhonnost, byť obžalovaný již byl postižen za přestupek obdobného charakteru. Kromě toho je nutné zohlednit velmi nízký věk obžalovaného, kterýžto je současně další okolností podporující tezi soudu o tom, že působení na obžalovaného by mělo zejména směřovat k tomu, aby dotýčný v budoucnu již nepáchal obdobnou trestnou činnost. V řízení pak byla zřejmá i určitá lítost obžalovaného nikoliv pouze nad tím, že jeho trestná činnost byla odhalena a on za ní bude nejspíš postižen, což bývá obvyklý průvodní jev trestního stíhání, nýbrž i nad osobami poškozených a následky na jejich životech, jež jeho jednání nepochybně má a bude mít. V neprospěch obžalovaného je pak nutné zhodnotit skutečnost, že tento spáchal více útoků, více trestných činů, zasáhl do osobní, intimní sféry více poškozených. Další přitěžující okolnosti soud neshledal. Za situace, kdy dolní hranice trestní sazby odnětí svobody činila pět let, se soudu při postupu dle § 40 odst. 2 trestního zákoníku jevil trest odnětí svobody v trvání tří roků jako zcela adekvátní a odpovídající všem rozhodným okolnostem činu i skutečností na straně obžalovaného. Soud přihlédl ke všem kritériím § 39 odst. 1 trestního zákoníku, kterými jsou zejména povaha a závažnost spáchaného trestného činu, osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry pachatele, dosavadní způsob života, možnosti jeho nápravy, chování pachatele po činu (snaha nahradit škodu či odstranit následky, postoj k trestnému činu v trestním řízení). Nad rámec již řečeného je třeba vyzdvihnout rodinné poměry obžalovaného, kdy v řízení vyšlo najevo, že nejbližší rodina obžalovaného tohoto podporuje a lze předpokládat, že i po případném výkonu ochranného léčení či trestu odnětí svobody mu bude nadále poskytovat materiálně i emocionálně podnětné prostředí, což nepochybně podpoří jeho zařazení se do běžného života. Soud dále přihlížel k postoji obžalovaného v trestním řízení, kdy tento prohlásil svou vinu, což soud chápe jako úkon, jímž se obžalovaný dobrovolně „přihlásí“ k odpovědnosti za protiprávní chování, čímž se současně nestaví do pozice státní autoritou „neoprávněně kriminalizovaného jedince“. Obžalovaný takovým postojem jednoznačně deklaruje vůči sobě i okolí, že spáchal trestný čin a je ochoten za něj nést odpovědnost a podrobit se trestu. Na rozdíl od uzavření dohody o vině a trestu se státním zástupcem obžalovaný takové prohlášení viny činí sice s vědomím, že by měl k takovému jeho jednání soud přihlídnout při ukládání trestu (v jeho prospěch), nicméně bez jakékoliv jistoty, jaký konkrétní trest mu bude uložen. Trest odnětí svobody ve výměře tří let, již soud zvolil a považuje jej za adekvátní všem rozhodným skutečnostem, pak je možno uložit jako nepodmíněný, či jej podmíněně odložit. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku soud může podmíněně odložit výkon trestu odnětí svobody nepřevyšujícího tři léta, jestliže vzhledem k osobě a poměrům pachatele, zejména

s přihlédnutím k dosavadnímu životu a prostředí, ve kterém žije a pracuje, a k okolnostem případu má důvodně za to, že k působení na pachatele, aby vedl řádný život, není třeba jeho výkonu. Jak již bylo uvedeno, obžalovaný dosud nebyl soudně trestán, v řízení prohlásil vinu, má podnětné rodinné zázemí, mohl by v době následující pokračovat v nyní přerušném studiu, tedy existuje u něj reálná možnost zařadit se do zcela běžného nezávadového způsobu života. Všechny uvedené skutečnosti nasvědčují závěru o tom, že podmíněný trest odnětí svobody je v daném případě na místě. Soud si samozřejmě na druhou stranu uvědomuje míru nebezpečnosti osoby obžalovaného s ohledem na jeho sexuální deviace i závažnost páchaného jednání, zejména s ohledem na věk poškozených (v jednom případě byla poškozená toliko [REDAKCE]), což jsou skutečnosti naopak hovořící v neprospěch obžalovaného.

Cílem soudu při volbě vhodného trestu je, pokud možno, dosáhnout stavu, kdy by obžalovaný již nepáchal trestnou činnost ani poté, co vykoná uložený trest. Soud již konstatoval, že k dosažení daného cíle je u obžalovaného klíčové ochranné léčení, jež by u něj mělo vyvolat náhled na vlastní sexuální deviace a naučit jej postupům, jak zvládnout projevy takové deviace způsobem nenarušujícím zájmy jiných osob za situace, kdy daná deviace bude trvalou odchylkou jeho sexuálního života. K maximální účinnosti ochranného léčení je samozřejmě bezpodmínečně nutná aktivní role obžalovaného, který musí na léčbě spolupracovat, k této vstřícně přistupovat a být motivován ke změně svého osobnostního nastavení, resp. k určité seberegulaci, neboť sexuální deviace je trvalou záležitostí. Soud po zvážení veškerých rozhodných okolností činu i okolností na straně obžalovaného dospěl k závěru, že podmíněné odsouzení se stanovením maximální zákonné zkušební doby v kombinaci s uložením ochranného léčení může nejlépe napomoci výše naznačenému cíli, tedy stavu, kdy obžalovaný bude schopen fungovat v dalším životě, aniž by páchal další sexuálně motivovanou trestnou činnost. Při uložení daného trestu by totiž obžalovaný byl povinen neprodleně nastoupit výkon ochranného léčení, a to v bezprostřední návaznosti na probíhající trestní řízení, v rámci něhož byl obžalovaný jak projednáním činu, tak ostatně i desetiměsíčním pobytem ve vazbě poměrně důrazně konfrontován s tím, že zkrátka jeho způsob projevů dané deviace je společensky zcela nepřijatelný, tudíž by měl být ke změně svého chování maximálně vnitřně motivován. Soud současně tím, že u obžalovaného poběží po dobu pěti let zkušební doba podmíněného odsouzení, má možnost kontrolovat jeho chování, včetně toho, zda řádně vykonává ochranné léčení a spolupracuje na něm způsobem, který je způsobilý vést k žádoucím změnám v jeho chování, a v případě, že zjistí, že obžalovaný takto nečiní, má soud možnost rozhodnout o tom, že původně podmíněně odložený trest odnětí svobody bude vykonán (tedy obžalovaný se bude povinen podrobit výkonu trestu odnětí svobody). Takové odsouzení je tak určitým nástrojem nátlaku na obžalovaného, aby při ochranném léčení plně spolupracoval. Délka zvolené zkušební doby pak soudu dává takový nástroj po dostatečně dlouhou dobu na to, aby uložené ochranné léčení za předpokladu plné spolupráce obžalovaného mělo žádoucí efekt. Tedy kromě aktuální pozitivní motivace samotného obžalovaného ve vztahu k ochranné léčbě (jím deklarované), soud u obžalovaného nastolí i určitou formu „nucené“ motivace dané právě tím, že v případě negativního či ambivalentního přístupu obžalovaného k ochrannému léčení jej soud může potrestat přísnějším a pro něj citelnějším způsobem, než jak by byl trestán za situace, kdy se bude ochranné léčbě řádně podrobovat. Lze tak říci, že byť na první pohled se uložený podmíněný trest odnětí svobody může jevit jako mírný zejména s ohledem na závažnost spáchaného činu, takový trest dle náhledu soudu odpovídá zákonným hlediskům rozhodným při ukládání trestu na straně obžalovaného (věk, primární nutnost ochranného léčení, rodinné zázemí, znalkyněmi vyslovená dobrá prognóza jeho vývoje, postoj k trestnému činu v průběhu řízení). Kromě toho je soud přesvědčen, že daný trest lépe povede k dosažení hlavního cíle, tedy situace, aby obžalovaný v budoucnu nepáchal trestnou činnost. Současně by si měl obžalovaný uvědomit, že tím, že mu soud uložil nikoliv nepodmíněný trest odnětí svobody, mu poskytuje výjimečnou šanci, s jejímž opakováním by již nejspíš nemohl počítat, pokud by v budoucnu

selhal. Lze argumentovat i tím, že obžalovaný je velmi mladým pachatelem, u něhož lze ještě očekávat určité formování osobnosti, a to nejen v oblasti sexuálního vývoje, jak naznačila znalkyně, tudíž i z tohoto pohledu by měl být akcentován zájem na co nejrychlejší léčbě, která by zkorigovala nežádoucí projevy obžalovaného. Pokud státní zástupkyně navrhovala uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody ve stejné výměře s odkazem na míru závažnosti daného činu a na určitou satisfakční roli trestu z pohledu poškozených, tak taková argumentace rovněž odpovídá zákonným hlediskům ukládání trestu, je rozhodně racionální, pouze zdůrazňuje jiné funkce trestu, než které v daném případě upřednostnil soud. Soud dospěl k přesvědčení, že s ohledem na veškeré okolnosti na straně obžalovaného, o nichž bylo pojednáno výše, daný trest odpovídá zákonným hlediskům a má větší potenciál dosáhnout toho, aby obžalovaný v budoucnu nepáchal trestnou činnost, u níž podstatná část motivace je vyvolaná jeho sexuální deviací, jež je ovlivnitelná nikoliv trestem, ale pouze léčbou (samozřejmě pouze za podmínek aktivní spolupráce obžalovaného). Z těchto důvodů soud obžalovanému uložil dle § 186 odst. 5 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 a § 40 odst. 2 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání tří roků (tedy pod dolní hranici zákonné trestní sazby), který dle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání pěti roků. Jelikož soud ukládal trest dle § 40 odst. 2 trestního zákoníku, musel současně obligatorně dle § 99 odst. 1 trestního zákoníku uložit ochranné léčení, které bylo ostatně navrhováno i znalkyněmi s ohledem na diagnostikovanou sexuální deviaci přítomnou u obžalovaného, v důsledku, níž se dopustil trestné činnosti ve stavu zmenšené přičetnosti.“

7. Tolik tato část odůvodnění výroku o trestu soudem prvního stupně.
8. Po vyhlášení rozsudku v hlavním líčení a po poučení o opravném prostředku se obžalovaný vzdal práva odvolání, a to i za osoby ze zákona oprávněné podat odvolání v jeho prospěch. Zmocněnkyně poškozených si ponechala zákonnou lhůtu.
9. **Státní zástupkyně** podala ústně do protokolu **odvolání**.
10. Odvolání státní zástupkyně následně **odůvodnila** písemně, přičemž odvolací argumenty budou níže rekapitulovány.
11. **Vrchní soud v Praze** jakožto soud příslušný o odvolání rozhodnout shledal, že odvolání je přípustné a bylo podáno osobou oprávněnou v zákonné lhůtě a splňuje zákonem předepsané obsahové náležitosti.
12. Co se týče rozsahu přezkumu, bylo však nutno nejprve ujasnit, v jakém rozsahu je rozsudek napadán.
13. Státní zástupkyně odvolání výslovně vymezila jako podané **v neprospěch obžalovaného** a směřující **do výroku o trestu**.
14. To, že žádné jiné výroky nejsou napadeny, je patrné nejen z výslovného vymezení, který výrok napadán, nýbrž i z odvolacích argumentů, resp. z obsahu odvolání.
15. Výrokům, jimiž bylo rozhodnuto ohledně náhrad nemajetkové újmy v penězích, není nic vytýkáno, resp. nejsou v odůvodnění odvolání ani zmíněny.
16. K výroku o vině se odvolatelka přímo vyjadřuje, ovšem výhradně pozitivně: „Pokud jde o výrok o vině, považuji za potřebné uvést, že krajský soud se nedopustil takových pochybení, která by byla způsobila zpochybnit správnost a důkazní podloženost skutkových závěrů. Soud postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu a ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, když relevantní důkazy provedené v rámci hlavního líčení v potřebném rozsahu, tedy takovém, jenž soudu umožnil, aby o věci rozhodl způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti, podrobil je rozboru z pohledu věrohodnosti, míry pravděpodobnosti a důkazní podloženosti jednotlivých relevantních tvrzení, řádně je zhodnotil výhradně na podkladě svého vnitřního přesvědčení,

vycházejícího z pečlivého uvážení všech okolností projednávaného případu, a to jednotlivě, v jejich souhrnu, vzájemné provázanosti i ve vzájemných souvislostech. Při hodnocení důkazů pak soud postupoval důsledně podle ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění. Krajský soud nepochybil ani při právní kvalifikaci správně zjištěného skutkového stavu, což platí u všech jednání, jimiž byl obžalovaný pod body 1) až 4) uznán vinným. Ostatně výrok o vině nemohu dost dobře ani napadat, neboť ten byl učiněn návazně na přijetí prohlášení viny, které obžalovaný učinil v hlavním líčení a proti takovému výroku (přijetí prohlášení viny) jsem v hlavním líčení žádným způsobem nebrojila. Zcela správně posoudil, že jde o jednání společensky škodlivá, kdy nepostačuje odpovědnost podle jiných právních předpisů, i že obžalovaný je osobou trestně odpovědnou z hlediska subjektivní stránky.“

17. Tolik citace této části odůvodnění odvolání, z níž vyplývá, že výrok o vině je bezvýhradně akceptován.
18. K použité argumentaci je ovšem třeba poznamenat, že pokud státní zástupkyně hodnotila rozsah dokazování v hlavním líčení k výroku o vině jako dostatečný, pokud shledala hodnocení důkazů souladné se zákonem, a vyhodnotila, že soud učinil logicky odůvodněná skutková zjištění a nepochybil ani při právní kvalifikaci, pak je třeba uvést na pravou míru, že v dané věci byla vina, včetně právní kvalifikace, tzv. fixována soudem přijatým prohlášením viny obžalovaným.
19. Proto se dokazování k vině neprovádí, resp. prováděno by být vůbec nemělo. Důkazy k vině se pro účely rozsudku nehodnotí. Soud sice provádí svého druhu přezkum důkazů, ale toliko ve fázi předchozí, pro účely posouzení, zda může prohlášení viny přijmout – posuzuje, zda prohlášení viny je v souladu se skutkovým stavem vyplývajícím z důkazů obstaraných v přípravném řízení.
20. Je ovšem dobře možné, že státní zástupkyně citovanou pasáž o dostatečném rozsahu dokazování k vině a o zákonném hodnocení důkazů k vině, tedy pasáž nesouladnou s procesní situací přijatého prohlášení viny, zahrnula do svého podání v reakci na poněkud nestandardní postup samotného soudu. Ten totiž v odůvodnění rozsudku deklaroval, že provedl určitou úpravu znění skutkových vět, což, jak uvádí, „činil s cílem upřesnění některých rozhodných skutečností“.
21. Pokud by odvolací soud výrok o vině přezkoumával, mohl by být takový postup shledán problematickým, a to už proto, že nemá-li být k vině prováděno dokazování, pak zde není na základě čeho skutkové okolnosti upřesňovat; vina je tzv. fixována od okamžiku přijetí prohlášení viny.
22. Soud prvního stupně nicméně v daném případě uvádí, že tyto určité úpravy činil „s respektem k prohlášení viny, jehož skutkový rozsah je přijetím prohlášení viny pro soud závazný a neměnný.“
23. Především však výrok o vině nenapadli ani státní zástupkyně, která může i po přijetí prohlášení viny rozsudek napadnout bez omezení (byť samotná právní úprava je v tomto směru nekonzistentní, neboť to vyplývá pouze z ustanovení § 246 odst. 1 písm. a) tr. ř., zatímco ustanovení § 206c odst. 7 tr. ř. to zapovídá), ani obžalovaný, jenž je oprávněn výrok o vině napadnout omezeně, pouze v té části, kde by neodpovídal rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny.
24. Výrok o vině tak nebyl předmětem přezkumu.
25. K čemuž je zcela pro úplnost možno uvést, že ani to, že státní zástupkyně napadený výrok o trestu má svůj původ ve výroku o vině, zde nemůže založit přezkum výroku o vině, a to právě vzhledem ke specifické procesní situaci soudem přijatého prohlášení viny.
26. Co se dále týká ujasnění, v jakém rozsahu byl rozsudek napaden, tak ani proti výroku o ochranném opatření neuplatňuje odvolatelka žádné výhrady; naopak uvádí, že jej považuje „za zákonu odpovídající“, což plně koresponduje s tím, že ani výrok o ochranném opatření nebyl označen jako výrok odvoláním napadený.

27. A také to plně koresponduje s tím, že v petitu odvolatelka navrhla zrušit jediný výrok, a to výrok o trestu; tedy pouze ten výrok, jenž je výslovně vymezen jako jediný napadený.
28. Avšak další část formulace petitu založila nejasnost, v důsledku které se vrchní soud musel otázkou rozsahu odvolání zabývat.
29. Plné znění petitu je totiž následující: „S poukazem na výše uvedené tedy navrhuji, aby k tomuto odvolání Vrchní soud v Praze zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni ve výroku o trestu a sám znovu rozhodl tak, že se obžalovaný odsuzuje k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a dále se mu ukládá ochranné opatření, ochranné léčení sexuologické v ústavní formě, kterýžto výrok považuji za zákonu odpovídající.“
30. Odvolatelka tedy navrhuje, aby odvolací soud nově rozhodl o trestu a znovu rozhodl o ochranném opatření.
31. Zákon ukládá odvolání odůvodnit tak, aby z něj bylo patrné, které výroky jsou napadány, avšak zde výrok o ochranném opatření není označen jako výrok, který by byl odvoláním napadán, v odůvodnění odvolání nejsou žádné výhrady vůči tomuto výroku uplatněny, naopak je výslovně deklarováno, že výrok, kterým je ochranné léčení sexuologické v ústavní formě ukládáno je výrokem, jenž státní zástupkyně považuje za zákonu odpovídající, není ani navrhováno, aby byl tento výrok zrušen, ale přesto je současně navrhováno, aby odvolací soud ochranné léčení znovu uložil.
32. Z odůvodnění odvolání přitom není nijak patrné, proč by měl odvolací soud ochranné opatření znovu ukládat.
33. Lze se tak jen dohadovat, zda snad státní zástupkyně nezastává právní názor, že výrok o ochranném léčení nebylo třeba odvoláním výslovně napadnout, protože by měl být považován za výrok, který má svůj původ ve výroku o trestu.
34. Takový právní názor by se snad mohl odvíjet od pasáže v odůvodnění rozsudku: „Jelikož soud ukládal trest dle § 40 odst. 2 tr. zákoníku, musel současně obligatorně dle § 99 odst. 1 tr. zákoníku uložit ochranné léčení.“
35. Ovšem ustanovení § 40 odst. 2 tr. zákoníku zní: *má-li soud za to, že by vzhledem k zdravotnímu stavu pachatele uvedeného v odstavci 1 bylo možno za současného uložení ochranného léčení (§ 99) dosáhnout možnosti nápravy i trestem kratšího trvání, snižší trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby, přičemž není vázán omezením uvedeným v § 58 odst. 4, a uloží zároveň ochranné léčení.*
36. Jde však jen o dohad, a nadto, i v takovém případě by bylo logické, je-li navrhováno znovu rozhodnout o ochranném léčení, aby bylo navrženo zrušení tohoto výroku, což se nestalo.
37. Vrchní soud došel k závěru, že ze samotného návrhu, aby odvolací soud ochranné léčení uložil znovu, aniž byl výrok o ochranném opatření uveden jako odvoláním napadený, a aniž by bylo navrženo jeho zrušení, nadto, označuje-li jej odvolatelka za zákonu odpovídající, nelze dovozovat že by šlo o výrok do kterého odvolání směřuje.
38. Dále došel vrchní soud k závěru, že zrušení výroku o trestu nezakládá podklad pro zrušení výroku o uložení ochranného opatření.
39. Zákonná úprava dle ustanovení § 40 odst. 2 tr. ř. sice formálně provazuje rozhodnutí o trestu a o ochranném opatření, avšak nejde o situaci, kdy by měl výrok o ochranném opatření „svůj podklad“ v pravém slova smyslu ve výroku o trestu; ostatně ustanovení § 258 trestního řádu v odst. 2 ve větě za středníkem se týká výroku o vině.
40. Nadto, jak je možno předeslat, výrok odvolacího soudu o trestu představuje aplikaci téhož ustanovení § 40 odst. 2 tr. zákoníku, jak tomu bylo ve výroku rozsudku soudu prvního stupně.

41. Ostatně odvolatelka sama se vůbec nedomáhala toho, aby při novém ukládání trestu nebylo postupováno dle ustanovení § 40 odst. 2 tr. zákoníku, tedy nenavrhovala, aby trest byl ukládán v rámci trestní sazby, nýbrž výslovně souhlasila s tím, aby byl ukládán pod jeho dolní hranici; sama v odůvodnění odvolání připomněla, že u soudu prvního stupně navrhovala uložit trest odnětí svobody v trvání 3 let, ovšem nepodmíněný.
42. Je tedy nutno vycházet z toho, že jde o oddělitelný výrok odvoláním nenapadený.
43. Lze uzavřít, že ať byl důvod návrhu na nové uložení ochranného léčení jakýkoliv, tak rozhodné je to, že výrok o ochranném opatření není v odvolání ani jeho odůvodnění označen jako výrok, který by byl napadán, a že sama odvolatelka stávající výrok v rozsudku soudu I. stupně výslovně považuje za zákonu odpovídající a nenavrhla jej zrušit a že vrchní soud zde neshledal zákonný důvod, proč by zrušení výroku o trestu mělo založit důvod pro nové shodné ukládání ochranného léčení
44. Konečně, nad výše uvedené, i státní zástupce vrchního státního zastupitelství zjevně shledal návrh na opětovné vyslovení výroku o ochranném opatření problematickým a navrhl nově rozhodnout toliko o trestu.
45. K rozsahu podaného odvolání je třeba ještě konstatovat, že ačkoli je jako napadený označen výrok o trestu, tak ten sestává z výroku o trestu odnětí svobody včetně výroku o jeho podmíněném odkladu a z výroku o trestu propadnutí věci, avšak státní zástupkyně fakticky brojila jen a pouze proti výroku o trestu odnětí svobody, resp. proti jeho podmíněnému odkladu, zatímco proti trestu propadnutí věci neuplatnila absolutně žádné výhrady. A navrhla uložit nepodmíněný trest odnětí svobody, nikoli však tedy uložit znovu trest propadnutí věci.
46. Je tak zřejmé, že odvoláním byl napaden toliko (oddělitelný) výrok o trestu odnětí svobody včetně výroku o jeho podmíněném odkladu.
47. Ostatně státní zástupce vrchního státního zastupitelství navrhl rozsudek zrušit ve výroku o trestu odnětí svobody, a znovu rozhodnout, že obžalovanému se ukládá nepodmíněný trest odnětí svobody.
48. **Vrchní soud v Praze**, jakožto soud příslušný o odvolání rozhodnout, shledal, že odvolání státní zástupkyně, směřující do tohoto výroku, je přípustné a že bylo podáno osobou k tomu oprávněnou v zákonné lhůtě a splňuje zákonem předepsané obsahové náležitosti.
49. Vrchní soud odvolání projednal ve **veřejném zasedání**.
50. V něm **státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze** v přednesu odvolání předně odkázal na písemné odůvodnění odvolání státní zástupkyně, s tím, že lze doplnit, že v případě poškozené [REDAKCE] se jednalo o 6-7 fotografií, nalezeno bylo 105 videí. Opakované žádosti o zasílání fotografií a videí vyplývají také z výpovědi svědkyně [REDAKCE] která uvedla, že v jistém období to bylo i dvakrát denně; nalezeno bylo 96 videí. Pokud jde o jednání vůči poškozené [REDAKCE] kterou vydíral, došlo k tomu, že obžalovaný stejně video rozeslal více známým poškozené, video viděli spolužáci, a to dokonce v různých třídách, celá věc byla známá celému okolí poškozené, tudíž to musela nést zvlášť těžce. Tato část jednání, které lze označit z celé předmětné trestné činnosti za „nejodpudivější“, nebyla podle psychiatrického posudku spáchána pod vlivem duševní poruchy, vůči poškozené bylo spácháno „čiré a zbytečné zlo“, které může na psychiku dítěte v pubertálním věku působit zvlášť devastujícím způsobem. Podle psychologického posudku se motivace obžalovaného odvíjela též od jeho nárokových, narcistních rysů osobnosti, tedy pokud jde o vydírání. V omluvných dopisech pak obžalovaný bagatelizuje svoji trestnou činnost, kde ji označuje jako hru. Podle státního zástupce čistě výchovný trest zde nepostačuje, je třeba uplatnit i represivní složku trestu a uložit trest odnětí svobody nepodmíněně.

51. Státní zástupce **navrhl** k odvolání státní zástupkyně podle § 258 odst. 1 písm. e) odst. 2 tr. řádu zrušit částečně rozsudek ve výroku o trestu odnětí svobody a znovu rozhodnout tak, že se obžalovanému podle § 186 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 40 odst. 2 tr. zákoníku ukládá trest odnětí svobody v trvání 3 roků, pro jehož výkon se zařazuje do věznice s ostrahou.
52. **Obhájce obžalovaného** v ústním vyjádření k odvolání uvedl, že soudu a státnímu zastupitelství bylo zasláno písemné vyjádření k odvolání státní zástupkyně, na kterém trvá a plně na ně odkazuje. Odvolání i stížnost (tj. stížnost státního zástupce proti usnesení o propuštění z vazby) považuje za nedůvodné. Nejdůležitější jsou ty skutečnosti, že obžalovaný se ke svému jednání doznal, prohlásil vinu, prohlášení viny soud přijal. Dále obhájce zejména poukazuje na závěry znaleckého posudku a výslech znalkyň, když v podstatě z jejich výslechu vyplynulo, že za dané situace je optimální, aby obžalovaný ústavní léčbu nastoupil ihned. Pokud by vykonával nepodmíněný trest odnětí svobody, mohla by být jeho motivace po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody jít se léčit velmi snížena. Napadený rozsudek tedy považuje za správný a logicky odůvodněný.
53. Obhájce **navrhl** odvolání státní zástupkyně jako nedůvodné zamítnout.
54. **Obžalovaný** uvedl, že by se chtěl moc omluvit všem poškozeným, moc jej to mrzí, v životě by již nic takového neudělal, omlouvá se i všem jejich blízkým a rodinám. Ten rok, co je ve vazbě, byl pro něj velkým poučením, nikdy nic už nespáchá. Chtěl by pokračovat ve škole a najít si práci, pokračovat ve vztahu s jeho nynější přítelkyní. Je si vědom, že musí nastoupit léčbu a chtěl by ji nastoupit ihned.
55. **Vrchní soud v Praze** z podnětu podaného odvolání státní zástupkyně **přezkoumal** napadený výrok rozsudku, jeho zákonnost a odůvodněnost, jakož i řízení, které tomuto výroku předcházelo. Přezkum vrchní soud provedl z hlediska namítaných vad. Zjišťoval však také, zda zde nejsou vady odvolatelkou nenamítané, ke kterým by ze zákona bylo nutno přihlížet.
56. Vrchní soud shledal, že odvolání *je důvodné*.
57. V postupu řízení neshledal odvolací soud žádné takové vady, které by zakládaly zákonný důvod pro zrušení napadeného výroku rozsudku.
58. Z výše uvedeného je zřejmé, že napaden byl výlučně výrok o trestu, resp. o trestu odnětí svobody podmíněně odloženém.
59. Odvoláním napadený výrok nemohl obstát.
60. Státní zástupkyně proti výroku napadenému argumentuje následovně:

„V předmětné trestní věci však za zákonu odpovídající nepovažují výrok o podmíněně odloženém trestu odnětí svobody.

Je skutečností, že z provedeného dokazování je tak zjevné, že u obžalovaného byla diagnostikována porucha sexuální preference - tzv. sadomasochismus a v důsledku této poruchy ovládací schopnosti obžalovaného byly sice v době spáchání trestného činu sníženy, ale nebyly zcela vymizelé, nalézací soud tuto skutečnost, že obviněný jednal ve stavu zmenšené přičetnosti, vzal v úvahu při úvahách o trestu, ale jako polehčující okolnost.

Zmenšenou přičetnost nelze považovat za polehčující okolnost, neboť nemusí nutně snižovat škodlivost činu nebo jeho závažnost, a tím odůvodňovat mírnější trest, jako je tomu u polehčujících okolností. Spáchání trestného činu ve stavu zmenšené přičetnosti proto automaticky neznamená, že pachateli musí soud uložit nižší trest, či dokonce trest pod dolní hranici trestní sazby. Trestný čin spáchaný ve stavu zmenšené přičetnosti se tím nestává méně závažným nebo škodlivým. Stav zmenšené přičetnosti má zpravidla dvojí důsledek: na jedné straně snižuje míru zavinění pachatele, **na druhé straně však obvykle zvyšuje**

nebezpečnost osoby pachatele. Z toho vyplývají obtíže při hodnocení škodlivosti a závažnosti činu spáchaného ve stavu zmenšené přičetnosti pachatele.

V předmětné trestní věci je nezbytné v neprospěch obžalovaného zhodnotit spáchání více trestných činů, jakož i období, po které trestnou činností páchal. Obžalovaný [REDAKCE] je stíhán pro mravnostní trestnou činnost, které se měl dopustit opakovaně, nejméně dvakrát, vůči dívkám, které ani zdaleka nedosáhly věku 15 let, obžalovaný si pro své aktivity cíleně vybíral dívky hodně nízkého věku, konkrétně se jednalo o dívky ve věku [REDAKCE] let. Ponižující zacházení s poškozenými navíc zasahovalo do základního práva na zachování lidské důstojnosti a do nejintimnější složky osobnosti člověka, což je umocněno tím, že obžalovaný takto zasáhl vůči dívkám v takovém věku, kdy ještě neměly (ani nemohly) mít náležitý a zdravý vztah k otázkám sexuálního života. Závažnost útoku obžalovaného zvyšuje také okolnost, že obžalovaný v pozici starší osoby (v době spáchání činu dosáhl věku [REDAKCE] let) cíleně a opakovaně zneužil důvěry dívek ve věku, který lze považovat za kritický pro utváření sociálních vazeb k jejich okolí. Důraz je třeba položit rovněž na intenzitu a způsob provedení zásahu do osobnostních práv nezletilých poškozených, včetně jeho opakování.

Dále je třeba vzít v úvahu období, po které se obžalovaný měl závažného presumovaného jednání dopouštět, a to postupně vůči třem poškozeným.

Možnosti nápravy pachatele, které vždy představují jedno z kritérií pro ukládání trestu, je pak třeba vztahovat mimo jiné právě ke zdravotnímu stavu pachatele a k potenciálnímu léčebnému vlivu ochranného léčení na zmenšené přičetného pachatele. Snížení trestu pod dolní hranici zákonné trestní sazby podle § 40 odst. 2 tak má nastoupit v případech, kdy díky současně ukládanému ochrannému léčení lze od dvojice sankcí spočívajících v trestu odnětí svobody (ve snížené výměře) a právě v ochranném léčení, očekávat minimálně stejný nápravný účinek na zmenšené přičetného pachatele, jako kdyby byl trest odnětí svobody ukládán v zákonné trestní sazbě.

S ohledem na všechny uvedené skutečnosti jsem toho názoru, že v této trestní věci je na místě obžalovanému uložit trest s použitím § 40 odst. 2 trestního zákoníku, tedy trest ve snížené výměře, a dle mého názoru návrh na uložení trestu odnětí svobody ve výměře tří (3) roků nepodmíněně, který jsem učinila v obžalobě, plně odráží všechny okolnosti, které je třeba vzít v potaz při úvaze o druhu a výši trestu. Samozřejmě navrhuji, aby snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby současně bylo doprovázeno uložením ochranného léčení.“

61. Tolik odůvodnění odvolání státní zástupkyně k výroku o trestu odnětí svobody.
62. Lze konstatovat, že základem této odvolací argumentace je argumentace státní zástupkyně uplatněná již v závěrečné řeči v hlavním líčení, přičemž nelze přehlédnout, že soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku plnou relevantnost některých tehdejších argumentů státní zástupkyně sám uznává.
63. Nezpochybnuje je, toliko deklaruje, že při svém rozhodnutí, jímž uložil trest podmíněně odložený, ale preferoval jiné aspekty.
64. Jak je z odůvodnění rozsudku z bodů 3-5 patrné, soud zejména reflektoval podstatné snížení ovládacích schopností obžalovaného:

„Podstatnou okolností mající vliv na posouzení jednání obžalovaného, a zejména na ukládání trestu, pak představovala zjištěná specifika týkající se osoby obžalovaného. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie, sexuologie a psychologie znalkyň MUDr. Pavly Bittnerové a PhDr. Karolíny Malé vyplynulo, že obžalovaný trpí poruchou sexuální preference sadomasochismem, když v důsledku dané sexuální deviace byly sice jeho rozpoznávací schopnosti v době činů plně zachovány, nicméně ovládací schopnosti byly

podstatně sníženy. V písemném vyhotovení posudku znalkyně uvedla, že zmíněné snížení ovládacích schopností se vztahuje na „stíhané sexuální aktivity“, přičemž v případě „vydírání“ mu jeho deviace ovládací schopnosti nesnižovala. S ohledem na nejednoznačnost daného vyjádření soud při hlavním líčení vyzval znalkyni k bližšímu vysvětlení daných slovních obrátů, kdy znalkyně upřesnila, že „vydíráním“ v podstatě rozuměla pouze zaslání fotografií dalším osobám, když ve zbytku jednání, kdy obžalovaný „vylákal“ materiály sexuálního charakteru, poškozené nutil k jejich pořizování a zasílání, či přechovával pornografii, je takové jednání ovlivněno jeho sexuální deviací a ovládací schopnosti ve vztahu k takovému jednání byly významně sníženy. S ohledem na věk subjektů poškozených jednáním obžalovaného znalkyně brala v potaz i možnou další sexuální odchylku v podobě hebefilie, nicméně tato nebyla dosud jednoznačně stanovena, když dle znalkyně obžalovaný s ohledem na svůj nízký věk dosud není zcela sexuálně vyzrálý, ve své sexualitě je dosud nejistý a až další vývoj ukáže, zda by dospívající dívky mohly být cílovým objektem dotyčného. V takovém případě by se jednalo o kombinovanou deviaci – sadomasochismus spojený s hebefilií. Znalkyně pak doporučila ochranné léčení sexuologické ústavní formou, a to zejména s ohledem na nutnost dosáhnout u obžalovaného náhledu na svou sexuální deviaci, zmapování sexuality, jejího přijetí, a zejména eliminace rizik a spouštěčů nežádoucího chování. Z posudku dále vyplynulo, že u obžalovaného není přítomna žádná porucha intelektu (což s ohledem na skutečnost, že obžalovaný je studentem vysoké školy, soud ani nepředpokládá), dotyčný nemá poruchově strukturovanou osobnost, pouze jsou u něj přítomny rysy narcistní, egocentrické, nárokové, dotyčný je omezeně senzitivní k potřebám a právům druhých.

Ze znaleckého posudku a výsledku znalkyň lze jednoznačně konstatovat, že v řízení bylo prokázáno, že obžalovaný se trestné činnosti dopustil ve stavu zmenšené přičetnosti dle § 27 trestního zákoníku. Byť ustanovení § 27 trestního zákoníku vymezuje zmenšenou přičetnost jako podstatné snížení schopností rozpoznat protiprávnost činu či jej ovládat v důsledku duševní poruchy v době spáchání činu, a obžalovaný netrpí duševní poruchou, tak soudní praxe pod daný pojem řadí veškeré odchylky od stavu duševního zdraví a rovnováhy (např. poruchy vědomí, mentální retardace, osobnostní poruchy či sexuální deviace, jež je právě přítomna u obžalovaného).

Při úvahách o ukládání trestu tak soud nevycházel pouze z kritérií § 38 a násl. Trestního zákoníku, ale jeho úvahy byly významně ovlivněny právě výše naznačenou skutečností, a to spácháním činu ve stavu zmenšené přičetnosti v důsledku sexuální deviace přítomné u obžalovaného. Soud se v obecné rovině ztotožňuje se státní zástupkyní v závěrečné řeči vysloveném názoru, že přítomnost sexuální deviace u pachatele trestného činu rozhodně nesnižuje míru závažnosti spáchaného trestného činu ani míru nebezpečnosti pachatele pro okolí, naopak ta může být dokonce vyšší než u nedelegantního pachatele. Míra závažnosti spáchaných činů i předpoklad budoucí míry rizikovosti obžalovaného rozhodně nejsou okolnostmi, jež by bylo možno interpretovat ve prospěch obžalovaného. Nicméně pokud soud přijme závěr, jenž vyplývá z provedeného dokazování, musí současně uznat, že právě sexuální deviace, jež je přítomna u obžalovaného, a jedná se v podstatě o trvalý „rys“ jeho osobnosti, bez možnosti jej zcela odstranit, není korigovatelná jakýmkoliv jiným způsobem, než právě medicínskými a terapeutickými prostředky, tedy postupy, které může zajistit pouze ochranné léčení. Samotný výkon jakéhokoli trestu, kterýžto může soud v daném případě uložit, je sice schopen působit na vědomou složku osobnosti obžalovaného, nikoliv již však vyřešit či alespoň ovlivnit „nevědomou“ složku osobnosti, již je v jeho případě sexuální deviace. Samotné uložení ochranného opatření v podobě ochranného léčení sexuologického v ústavní formě nebylo v řízení stranami nikterak zpochybňováno, státní zástupkyně navrhovala uložení daného typu i formy léčení za současného uložení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby dle § 40 odst. 2 trestního zákoníku, a i obžalovaný deklaroval v podstatě uvědomění si svého problému a ochotu se takové léčbě podrobit. Podstatným v daném

případě bylo rozhodnutí, zda trest odnětí svobody, jehož ukládání v projednávané věci zákon předpokládá, bude s ohledem na postup, kdy soud takový trest může ukládat pod spodní hranici zákonné trestní sazby ve výměře, jež umožní podmíněně odložení takového trestu, uložen jako nepodmíněný či podmíněně odložený.“

65. Tolik tedy další pasáž z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně ohledně ukládaného trestu.
66. Je však nutno přisvědčit státní zástupkyni, že krajský soud pochybil a že trest měl být ukládán jako trest nepodmíněný.
67. Krajský soud nepřiměřeně akcentoval jednak výchovný účel trestu, jednak podstatné snížení ovládacích schopností obžalovaného.
68. K tomu je nutno připomenout, že rozpoznávací schopnosti obžalovaného byly plně zachovány.
69. Obžalovaný vědomě vstupoval do komunikace na sociálních sítích s nezletilými poškozenými dívkami i tehdy, kdy měl již takovou opakovanou zkušenost s vlastním jednáním, že tato komunikace může vést k tomu, že bude, se sníženou schopností se ovládnout, poškozené nutit k pořizování a zasílání intimních obrazových záznamů a že tyto pak bude přechovávat.
70. Především však měl soud prvního stupně zohlednit, že obžalovanému je trest ukládán i za jednání, při němž nebyly ani ovládací schopnosti obžalovaného nijak ovlivněny, tedy za jednání spočívající v rozeslání fotografií. Toto jednání přitom samo o sobě naplňuje zákonný znak trestného činu *jinak jinému opatřil elektronické pornografické dílo*; přitom je patrné, že právě tato část jeho trestného jednání, tento způsob splnění výhrůžek vůči poškozené - poté kdy poškozená mu odmítla pořídit a zaslat další jím požadované materiály, obžalovaný intimní video poškozené skutečně rozeslal mezi kamarády poškozené, což poškozená následně zjistila – poškozenou významně zasáhla.
71. Přitom je i laicky zřejmé, že závěr znalkyně logicky koresponduje s povahou tohoto jednání, jenž zjevně zcela překročilo účel získávání dalších intimních materiálů, nebylo motivováno v rámci shledané poruchy sexuální preference, ale bylo toliko jednáním představujícím zřejmě jakousi mstu či odvetu za to, že poškozená se odmítla podvolit dalším jeho požadavkům a jeho výhrůžkám. Své vysoce kritické hodnotící stanovisko k povaze právě tohoto jednání vyjádřil státní zástupce vrchního státního zastupitelství.
72. Také nelze přehlédnout ty znalecké závěry, ze kterých vyplývá, že i na tu trestnou činnost, kdy byly ovládací schopnosti obžalovaného podstatně sníženy, měly vliv i osobnostní rysy obžalovaného nesouvisející se sexuální preferencí, a to rysy narcistní, egocentrické, nárokové; obžalovaný také je, dle znaleckých závěrů, omezeně senzitivní k potřebám a právům druhých.
73. Dále bylo třeba přihlížet, při posuzování otázky přiměřenosti stávajícího trestu, k tomu, že obžalovaný byl shledán vinným souběhem většího počtu trestných činů, což by, nejméně teoreticky, představovalo možnost uložení trestu odnětí svobody v rámci zvýšené trestní sazby, tedy možnosti takového postupu, kdy horní hranice sazby se zvýší o jednu třetinu (§ 43 odst. 1 tr. zákoníku).
74. Především však je zde, nejen odvolatelkou ale i soudem I. stupně zdůrazňovaná, dlouhodobost jednání, a to ta skutečnost, že jednání směřovalo vůči třem poškozeným včetně poškozené ve věku poměrně hluboko pod hranici 15 let.
75. Trest musí plnit i funkci ochrany společnosti, která zde, při uložení trestu podmíněně odloženého, plněna není.
76. Co se týká ochranného léčení, tak z hlediska ochrany společnosti není režim jeho výkonu totožný s režimem výkonu trestu.
77. Nadto, při trestu odnětí svobody podmíněně odloženém by bylo možno důvodně očekávat nástup výkonu ochranného léčení časově výrazně odložený.

78. Obžalovaný ve své protiargumentaci proti odvolání operuje okamžitým nástupem léčby, argumentuje tím, že podmíněně odložený trest by mu umožnil ihned léčbu nastoupit, zatímco po delší době by již mohl ztrácet motivaci se léčit. Nijak však nevysvětluje, proč by v právě jeho případě nebyl dán předpoklad, že nebude muset čekat na uvolnění kapacity pro vykonávání ochranného léčení. (Nepředkládá ani vyjádření nějaké léčebny, která by snad aktuální volnou kapacitou disponovala.)
79. Především však dlouhodobost jednání obžalovaného a jeho osobností rysy a další znalecká zjištění naprosto neskýtají záruku, že by sama hrozba trestem odnětí svobody, byť tříletým, dostačovala k ochraně společnosti; ostatně sám soud I. stupně zdůrazňuje, že si samozřejmě uvědomuje „míru nebezpečnosti osoby obžalovaného s ohledem na jeho sexuální deviace i závažnost spáchaného jednání, zejména s ohledem na věk poškozených (v jednom případě byla poškozená toliko [REDAKCE]), což jsou skutečnosti naopak hovořící v neprospěch obžalovaného“.
80. Vrchní soud neshledal, že by zákonným kritériím pro ukládání trestu zde odpovídalo uložení trestu odnětí svobody podmíněně odloženého, neshledal splněními zákonem stanovené podmínky pro podmíněný odklad výkonu trestu.
81. Nicméně, co se týká samotné výměry trestu, lze ji, při ukládání nepodmíněného trestu, u obžalovaného stanovit v délce kratší, než jak to učinil soud I. stupně.
82. K tomuto závěru došel vrchní soud zejména z následujících důvodů.
83. Kratší výměra je možná i z toho důvodu, že je předpoklad, že souběžně ukládané ochranné léčení bude bezprostředně navazovat na výkon trestu odnětí svobody, když léčebny obvykle přednostně přijímají osoby z výkonu trestu odnětí svobody. V ideálním případě, bude-li to možné, tak v některých věznicích přichází v úvahu započítání ochranné léčby již v době výkonu trestu.
84. Především však pro uložení trestu v o něco nižší výměře svědčí i to, že u obžalovaného je dán, vedle již aplikovaného důvodu dle § 40 odst. 2 tr. zákoníku z titulu zmenšené přičetnosti, ještě další zákonný důvod – soudem prvního stupně zřejmě opomenutý - pro snížení trestu pod dolní hranici zákonné trestní sazby.
85. Ten je zde založen (soudem přijatým) prohlášením viny, resp. ustanovením § 58 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku.
86. Je tak možno aplikovat oba tyto zákonné důvody, což představuje právní základ pro možnost většího snížení výměry trestu z titulu kombinace obou těchto důvodů.
87. Jen pro úplnost vrchní soud připomíná, že u prohlášení viny zde nelze, při dané trestní sazbě, snížení provést pod hranici 1 roku, ovšem při zmenšené přičetnosti není míra snížení pod sazbu limitována.
88. Při novém ukládání trestu vrchní soud při stanovení jeho výměry, kdy shledal, že postačí trest v délce třiceti měsíců, zohlednil všechny okolnosti ve prospěch obžalovaného, včetně jeho věku a dosavadní trestní bezúhonnosti a také nově výrazněji přihlédl k prohlášení viny obžalovaného, soudem prvního stupně přijatému, které vyhodnotil jako zakládající další souběžný zákonný důvod pro uložení trestu pod dolní hranici zákonné trestní sazby.
89. Přitom snížení výměry trestu byl odvolací soud oprávněn provést z titulu odvolání podaného v neprospěch obžalovaného. Lze připomenout, že dle ustálené judikatury by bylo možno z podnětu odvolání státního zástupce, byť podaného v neprospěch obžalovaného, změnit rozsudek dokonce v jeho prospěch; zde však byl trest zpřísněn, neboť, a to opět i dle ustálené judikatury, i při kratší výměře je nepodmíněný trest odnětí svobody nutno považovat za přísnější než trest odnětí svobody sice delší výměry, ale s podmíněným odkladem výkonu.

90. Stávající trest uložený soudem prvního stupně, jenž byl shledán neodpovídajícím zákonným kritériím a zjištěným skutečností a okolnostem, bylo předně nutno, jakožto nepřiměřeně mírný, zrušit.
91. Důvody, proč byl trest nově ukládán jako nepodmíněný, byly shora vysvětleny.
92. Pro výkon trestu zařadil odvolací soud obžalovaného do věznice s ostrahou, neboť zařazení do přísnějšího typu věznice (se zvýšenou ostrahou) zákon předpokládá až v případě uložení trestu odnětí svobody ve výměře 8 let a více.
93. Trest propadnutí věci je součástí výroku o trestu, nebyly ale vůči němu uplatněny jakékoliv výhrady a ani petit se jej netýkal; z hlediska rozhodnutí odvolacího soudu jde o výrok oddělitelný.
94. Jak bylo výše shledáno, výrok o ochranném opatření nebyl odvoláním napaden, když bylo sice původně navrženo jej uložit znovu, nebyl však vymezen jako odvoláním napadený, nebylo navrženo jej zrušit, byl hodnocen jako souladný se zákonem; nadto odvolací soud znovu rozhodoval za použití ustanovení § 40 odst. 2 tr. zákoníku při zmenšené přičetnosti dle § 40 odst. 1 tr. zákoníku. Nebylo tak podkladu ani důvodu, aby jej odvolací soud rušil a vyhlásil jej shodně znovu.
95. Výroky o náhradě nemajetkové újmy v penězích vrchní soud nepřezkoumával, neboť nebyly ani státním zástupcem, ani obžalovaným, ani poškozenými napadeny.
96. Z důvodů shora vrchní soud rozhodl, jak ve výroku uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b tr. ř. však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného, a dále odsouzenému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - m) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá, přičemž dovolání lze podat, jen je-li tu některý z následujících důvodů:

- a) ve věci rozhodl věcně nepřislušný soud, nebo soud, který nebyl náležitě obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodoval senát nebo rozhodl soud vyššího stupně,
- b) ve věci rozhodl vyloučený orgán; tento důvod nelze použít, jestliže tato okolnost byla tomu, kdo podává dovolání, již v původním řízení známa a nebyla jím před rozhodnutím orgánu druhého stupně namítnuta,
- c) obviněný neměl v řízení obhájce, ač ho podle zákona mít měl,
- d) byla porušena ustanovení o přítomnosti obviněného v hlavním líčení nebo ve veřejném zasedání,
- e) proti obviněnému bylo vedeno trestní stíhání, ačkoliv podle zákona bylo nepřípustné,

- f) bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, o zastavení trestního stíhání, o podmíněném zastavení trestního stíhání, o schválení narovnání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí,
- g) rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy,
- h) rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení,
- i) obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným,
- j) bylo rozhodnuto o upuštění od potrestání nebo o upuštění od potrestání s dohledem, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro takový postup,
- k) bylo rozhodnuto o uložení ochranného opatření, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro jeho uložení,
- l) v rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný,
- m) bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g), aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až l).

Dovolání lze podat též tehdy, byl-li uložen trest odnětí svobody na doživotí.

Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch odsouzeného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Dle § 8b odst. 2 tr. ř. **nikdo nesmí** v souvislosti s trestným činem spáchaným na poškozeném **jakýmkoli způsobem zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti poškozeného**, který je **osobou mladší 18 let** nebo vůči němuž byl spáchán trestný čin vraždy (§ 140 tr. zákoníku), zabití (§ 141 tr. zákoníku), některý z trestných činů, kterým byla způsobena těžká újma na zdraví, trestný čin ohrožení pohlavní nemocí (§ 155 tr. zákoníku), některý z trestných činů proti těhotenství ženy (§ 159 až 162 tr. zákoníku), trestný čin obchodování s lidmi (§ 168 tr. zákoníku), některý z **trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti** (§ 185 až 193 tr. zákoníku), trestný čin opuštění dítěte nebo svěřené osoby (§ 195 tr. zákoníku), týrání svěřené osoby (§ 198 tr. zákoníku), týrání osoby žijící ve společném obydlí (§ 199 tr. zákoníku), únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou (§ 200 tr. zákoníku) nebo nebezpečného pronásledování (§ 354 tr. zákoníku).

Dle § 8b odst. 4 tr. ř. pravomocný rozsudek **nesmí** být zveřejněn ve veřejných sdělovacích prostředcích s uvedením jména, popřípadě jmen, příjmení a bydliště poškozeného uvedeného v odstavci 2.

Praha 30. ledna 2024

JUDr. Ivo Skoupý v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Hrušková.

